

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EN GÜZEL SİĞINAK
CHERBOURG
ŞEMSİYELERİ

“GÖZ
KAMAŞTIRICI.”
“BENZERSİZ BİR
AKSİYON.”

“AKLININIZI
BASINIZDAN
ALACAK.”

90 DAKIKADAN FAZLA NEFES KESİCİ ÖZEL SEÇENEKLER
YÖNETMEN CHRISTOPHER NOLAN VE LEONARDO DICAPRIO İLE

ŞİMDİ BLU-RAY™, DVD VE VCD'DE!

KİMYADAN İKMALE KALMAK

KİMYA' METAFORUNU SİNEMA KADAR SEVEN BAŞKA SANAT DALI YOK HERHALDE. İKİ İNSAN ARASINDAKİ uyumu illaki 'kimya' kelimesiyle ölçeriz sinemada. Bir magazincinin, aşk yaşayan iki starı 'harika bir kimya kurmakla' övmesi vaki değil. Buna karşın film izleyicisi için, star sinemasının en önemli unsuruna dönüşüyor 'kimya'.

Bu hafta gösterime giren "Turst" (The Tourist) kağıt üzerinde bir tuhaf duran iki oyuncuyu başrole yerleştiriyor. Angelina Jolie ve Johnny Depp... Snob yönetmen Florian Henckel von Donnersmarck, oyuncularının kimyasına çok güveniyor. Oysa yurt dışındaki sinema yazarları, filmin en çok bu yönünü, romantik bir çift yaratmadaki yetersizliğini tefe koydular.

Kimya çoğunlukla yönetmenlik işi. Oyuncu oynamaz, yönetmen oynatır zira. Fakat olmadı mı da olmuyor. Örneğin "Turst" gibi bir yıldız projesi olan "Meksikalı"nın (The Mexican) çifti Brad Pitt ve Julia Roberts da pek bir yabani durmuşlardı. Herkes, herkesle uyum sağlayamıyor işte. İkisi de büyük star ama birbirlerinin o kadar uzağındalar ki Nalan Altınörs ile Japon İmparatoru Akihito kadar birbirlerine yaklaşıyorlar. Suç onların değil. Hollywood kimyadan hep ikmale kalıyor son yıllarda. "Batman Başlıyor"da (Batman Begins) Christian Bale ile Katie Holmes'un rabitalanamayışını düşünün örneğin. Ardından "Kara Şövalye"de (The Dark Knight) aynı rolü Maggie Gyllenhall'ın üstlenişini ve deney tüpünü bir kez daha patlatışını hatırlayın. ("Batman Dönüyor / Batman Returns"te Michael Keaton ile Michelle Pfeiffer böyle miydiler oysa!)

Bazı yıldızların yanına da kimi koysanız anında kimyasal reaksiyon başlıyor. Michelle Pfeiffer gibi George Clooney de öyle mesela. "Aşk Ve Para"da (Out Of Sight) Jennifer Lopez gibi yeteneksiz bir aktrisle dahi etkileyici bir çift oluşturabilmişti. Belki eski adam kumaşına sahip olmasından ileri geliyordur bu. Zira klasik Hollywood'un kimya konusunda hata yaptığını hiç görmeyiz. Humphrey Bogart sırf gerçek hayatta karısı olan Lauren Bacall ile değil, Ingrid Bergman'dan Audrey Hepburn'e herkesle kimya fırtınası estirebiliyordu. Dergimizin as adamı Hitchcock, hiçbir filminde kimyevi bir hata yapmamıştı. Cary Grant ya da James Stewart'ın yanına ister Grace Kelly'i ister Kim Novak'ı koyun unutulmaz bir çift ortaya çıkıyordu. O çağın kadınları da kusursuz bir kimya yaratıyorlardı. Marilyn Monroe'yu, Rita Hayworth'ü ya da Ava Gardner'ı koluna takıp da yabancılık çeken bir aktör görülmemiş şeydi.

Kimya tastamam Hollywood'un altın çağında kalmış ve artık inşa edilemeyen bir aygıt da değil elbet. Bugün "Mulholland Çıkmazı"nın (Mulholland Dr.) lezbiyen âşıkları ya da "Brokeback Dağı"nın (Brokeback Mountain) eşcinsel kovboyları da insanı derinden etkileyen bir kimya yaratabiliyorlar. Demek ki olay sırf ideal, romantik, konvansiyonel bir çift yaratmakta değil. Öyle olsaydı Rocky ile Adrian'ı, Harry ile Sally'yi, Harold ile Maude'u, Woody Allen ile Diane Keaton'u ve hatta VOL-İ ile EVE'i muazzam beyazperde kimyalarıyla anımsayamazdık. Demek ki kimya tastamam bir sirayet meselesi...

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: CEM ALTINSARAY cemirique@yahoo.com BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com

BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, EBRU ÇELİKTOĞ, FİLİZ ÖRGEN, MÜZEYYEN BEDEL YALÇIN

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Haftanın eleştirileri: Turist,
Narnia Günlükleri: Şafak Yıldızı'nın Yolculuğu.

12 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.
Beş üzerinden, buçuksuz.

14 TRENDEKİ YABANCI

17 yıl önceki SİYAD Yıllık Film Değerlendirme Toplantısı'ndan bir
fotoğrafla dünden bugüne kısaca Sinema Yazarları Derneği.

16 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Jacques Demy'den müzikalde melodramatik bir damar:
Cherbourg Şemsiyeleri.

18 ÖLÜM KARARI

Yolu Venedik'i, Roma'sı, Milano'su, Napoli'si ve
daha nice kentiyle İtalya'ya düşen 11 filmi sizin için seçtik!

22 LEKELİ ADAM

Ethan ve Joel Coen'in gangsterlerle buluşma noktası: Miller Kavşağı.

24 AİLE OYUNU

DVD eleştirileri: Kırmızı Değirmen, Mary Ve Max,
Nine, Gözlerindeki Sır, Aynalar 2.

28 SAPIK

Film sapıkları için sinemanın incik cıncığı:
Kırmızı Değirmen (1952), Season Of The Witch, Filmozor,
Anthony Zimmer, David Lynch'ten Good Day Today.

TURİST

ORİJİNAL ADI The Tourist

YÖNETMEN Florian Henckel

von Donnersmarck

OYUNCULAR Angelina Jolie,

Johnny Depp, Paul Bettany,

Timothy Dalton, Steven Berkoff,

Rufus Sewell, Raoul Bova

YAPIM 2010 ABD-Fransa

SÜRE 105 dk.

ÜLKELERİNDE ÇEKTİKLERİ BİR FİLMLE PARLAYIP KAPAĞI HOLLYWOOD'A ATAN bitirim yönetmenlerin aklına şaşmamaya imkan yok. Hollywood tarihi stüdyo sistemine lanet okuyarak arkasına bakmadan oradan kaçan yabancı yönetmenler mezarlığı adeta. Oraya göçen hele ki biraz vizyonuna düşkün bir yönetmense, stüdyoların suyuna gitmediği müddetçe özgür bir çalışma ortamı bulamıyor. Son 20 yılda, Hollywood'da çalıştıktan sonra saygınlığını Beverly Hills sokaklarında bırakıp Rüya Fabrikası'nı başı önde terk eden bir ton yönetmen sayabiliriz: Matthieu Kassovitz'den Lee Tamahori'ye, John Woo'dan Jean-Pierre Jeunet'ye...

Bu konuda sabıkalı Alman yönetmenler içirse uzun bir parantez açmalı. Oliver Hirschbiegel ("The Invasion"), Robert Schwentke ("Flightplan", "The Time Traveler's Wife", "Red"), Mennan Yapo ("Premonition"), hatta Tom Tykwer ("The International")... Şimdi de dört bir yanından asalet akan ismiyle Florian Henckel von Donnersmarck... Hepsinden bir Lang, Lubitsch, Murnau, Preminger çıksın demiyoruz. Gerçi onların da idollerini zaten bu büyük ustalardan ziyade Emmerich ve Petersen galiba. Lakin ne yazık ki şu performanslarıyla onların dahi yanına yaklaşacak durumda değiller.

"Başkalarının Hayatı"yla (Das Leben Der Anderen) 2007'de En İyi Yabancı Film Oscar'ını kapıp kapağı Hollywood'a atan von Donnersmarck ne demeye eli yüzü düzgün anlatılmış bir Fransız filminin senaryosunu yeniden çekmeye soyunmuş, anlamak zor. 2005 tarihli Jérôme Salle imzalı "Anthony Zimmer" in senaryosunu oturup Christopher McQuarrie ve Julian Fellowes'le birlikte yeniden yazan Alman yönetmen küçük dokunuşlarla daha izlenilir bir film ortaya çıkaracağını sanmış ama maalesef yanlış. Taklidin aslını yücelttiği bir film olmaktan öteye gidememiş "Turist". Açıkçası, insanların mahremiyetine telekulak usulü destursuz dalan Interpol veya Scotland Yard ajanları dışında von Donnersmarck'ın bir önceki

filmi "Başkalarının Hayatı"ndaki zarafetin kırıntısını da arayın ki bulasınız burada!

"Anthony Zimmer"e kısa bir dönüş yapalım. Salle'ın yönettiği ve başrollerini Sophie Marceau ile Yvan Attal'ın paylaştığı bu heyecanlı aksiyon Nice treninde biri kadın diğeri erkek iki yabancının tanışmalarıyla başlıyordu. Kadının peşinde birileri olduğunu ve adama da onu kullanmak maksadıyla yanaştığını hemen anlarız. Nitekim adam öylesine şaşşal bir tiptir ki geldikleri otelde kadının bir el çabukluğuyla kendisini kocası ilan edecek ve ortada fol yok yumurta yokken dudağına yapışacak denli pervasızlaşmasında hiçbir tuhafılık sezmez. Birkaç kez kadın tarafından yüz üstü bırakılır ve o esnada da üzerine kurşunlar yağar ama adam kadına olan sevgisinde ısrar eder. Anlarız ki, kadının onunla takılma sebebi peşindeki polis ve mafyayı bu adamın üstüne salıp hedef şaşırtmak ve esas buluşacağı gizemli 'aşığı' Anthony Zimmer'i saklamaktır. Ne de olsa bir dizi estetik ameliyat geçirmiş Zimmer'in tipini kadın dahil kimse bilmemektedir.

Paris'te başlayan "Turist", olayları Venedik'e taşımaktan, bilmum aksiyon sahnesiyle güya öyküyü 'zenginleştirmekten' ve büyük büyük oynayan (hele ki Angelina Jolie mübalağanın doruklarında) iki yıldızı başrole yerleştirmekten başka bir revizyona gitmiyor. "Anthony Zimmer"deki kimi zekice hamlelerle birlikte zaafı da aynen "Turist"e taşınmış. Hiç değilse öyküdeki inandırıcılık sorununa el atsalar mı, ama yapımcıların niyeti belli ki Fransız öncülünü ucuz kozmetik numaralarıyla makyajlamak.

İki oyuncunun kimyası ve senaryo icabı aralarında gelişen aşk inandırıcı olmaktan fersah fersah uzak. Bu biraz ilk filmde de vardı ama "Turist" açıkçası tam bir yanlış kasting kurbanı. İlk filmde Attal'ın alelade yüzü, sarsak beden dili, aciz halleri role cuk oturuyordu. Depp'in sorunu ise kesinlikle sıradışı yüzü.

Fakat tüm dişiliğine, alımlı ve zarif duruşuna rağmen, filmin esas problemi Angelina Jolie. Canlandırdığı Elise, gizli işler çeviren bir ajan

"Başkalarının Hayatı"yla Oscar'ı kapıp kapağı Hollywood'a atan von Donnersmarck ne demeye eli yüzü düzgün bir Fransız filmini yeniden çekmeye soyunmuş!

Tüm dişiliğine rağmen, filmin esas problemi Angelina Jolie. Elise, gizli işler çeviren bir ajan olarak dikkat çekmek için ortalıkta öylesine yüksek bir beden diliyle salınıyor ki, sanki Sue Storm gibi görünmez.

olarak dikkat çekmek için ortalıkta öylesine yüksek bir beden diliyle salınıyor ki, sanırsınız Sue Storm gibi görünmez. Oysa Marceau, dolgun bir kadının vücuduna eklenmiş gibi duran küçük bir kızinki kadar masum yüzüyle aynı rolde çok daha gerçekçi ve vurucu bir etki yakalıyordu.

Arka Pencere'nin "her film Hitchcock'a çıkar" düsturundan sıkılmadıysanız, bu iki filmin "Gizli Teşkilat"ın (North By Northwest) çocukları olduğu iddiası sizi şaşırtmaz. Gerçi, Hitch'in, 'kendisini yanlışlıkla büyük bir casusluk hikayesinin ortasında bulan sıradan adam' temasını finalde tersyüz etseler de iki film de varlıklarını "Gizli Teşkilat"a borçlular.

Elise'in polis ve mafyanın dikkatini dağıtmak için Frank'i yem olarak atması gibi, Hollywood da özelde Alman genelde yabancı yönetmenleri bize yem olarak atıyor olabilir mi acaba? "Bakin biz

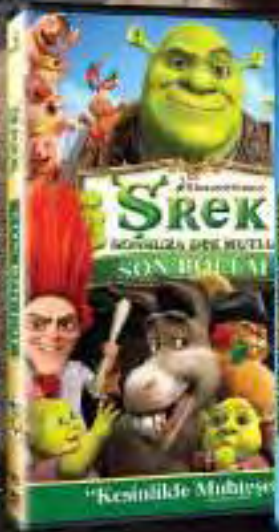
dünyanın dört bir yanından umut vaat eden yönetmenlere düşlerini gerçekleştirme şansı veriyoruz ama onlar kullanamıyorlar, bizim suçumuz yok" demek mi istiyorlar bize?

Belki de en iyisi, başta von Dommersmarck, bu Alman yönetmenlerin henüz yol yakinken Hollywood'u terk etmeleri ve onlara vizyonlarını kazandıran memleketlerine geri dönmeleri. Paul Verhoeven ve Jean-Pierre Jeunet fena mı yaptılar oradan ilk fırsatta topuklayarak? Her göçmen gibi bu adamlar da rüyalarını gerçekleştirmek üzere oralara gidiyorlar ama gerçeklerinin kabaşa dönüştüğüyle kalıyorlar. [2]

Yıllarca kötü adamlığın kitabını yazdığından, Rufus Sewell'in finalde bağlandığı 'etkisiz eleman' noktası pek bir eğlenceli.

Zavalı James Newton Howard'a nefes alma şansı vermemişler; bir filmde müzik hiç mi durmaz?

SON BÖLÜM

DREAMWORKS
Şrek
SONSUZA DEK MUTLU.

ŞİMDİ
DVD, VCD VE BLU-RAY'DE

NARNIA GÜNLÜKLERİ: ŞAFAK YILDIZI'NIN YOLCULUĞU

FANTASTİK EDEBİYAT UYARLAMALARININ KARŞILAŞACAĞI PEK ÇOK ZORLUĞA göğüs germeye çalışan ilk iki filmin yönetmeni Andrew Adamson, üçüncü filmle birlikte yapımcılar arasında yerini alıp bu zorlu görevi Michael Apted'a devretti ve eminiz ki rahat bir nefes aldı! "Narnia Günlükleri: Aslan, Cadı Ve Dolap" gösterişli bir başlangıç olarak yerini koruyor, hakkını yememek gerekir. Özellikle Tilda Swinton'ın buz gibi güzelliğiyle canlandırdığı Beyaz Kraliçe'nin Pevensie Kardeşler'in biraz daha hırslı ve damağına düşkün Edmund'ını Türk lokumları yedirerek efsunlayışını unutmak zor gerçekten de.

Ardından gelen "Narnia Günlükleri: Prens Kaspiyan" da görkemli savaş sahnelerine, kardeşlerin Narnia alemindeki yerlerini daha da sağlamlaştırmalarına ve biraz daha büyüyüp olgunlaştıklarına şahit olmuştuk. 150 dakikaya yayılan süresiyle film, şimdilik serinin en hantal ve sıkıcı halkası olarak yerini koruyor gene de.

"Narnia Günlükleri: Şafak Yıldızı'nın Yolculuğu" ise gerek Michael Apted'in varlığı, gerek üç boyutlu oluşu ve gerekse serinin en hareketli, en sevilen kitabından uyarlanıyor olmasıyla fark yaratma konusunda iddialı. Her şeyden önce, II. Dünya Savaşı nedeniyle ayrı düşen Pevensie Kardeşler'den Susan ve Peter'i oyunun dışına atıyor ve Lucy ile Edmund'un büyüme sancılarına ve ego problemlerine yoğunlaşıyor. Edmund ve Lucy, akrabalarının yanında, özellikle kendilerinden nefret eden kuzenleri Eustace yüzünden adeta çile dolduruyorlar. Serinin taze kanı Eustace rolündeki Will Poulter'in fiziksel özellikleri ile pürüzsüz oyun gücünün altını çizmek gerekiyor gerçekten de. Şımarık, sevgisiz ve küstah Eustace'in Narnia gibi bir paralel dünyaya olmayan inancının başına açtıkları ve aldığı hayat dersi (küçük bir çocuğun ne kadar kötü huylu olsa da ejderhaya dönüşmesi kolay katlanılacak bir şey değil ne de olsa!) filmin en eğlenceli ve duygusal sekanlarını oluşturuyor. Ona bu süreçte en fazla yardımı dokunan fare

Reepicheep'le birlikte Eustace ise, Lucy ve Edmund'dan adeta rol çalarak ön plana geçiyor.

Kaldıkları odanın duvarında asılı olan deniz temalı sıradan bir tablonun sayesinde kendilerini yeniden Narnia'da, artık Narnia kralı olan Kaspiyan'ın gemisi Şafak Yıldızı'nda bulan Lucy, Edmund ve Eustace, Narnia'nın kayıp yedi lordunu ve onların kılıçlarını bir araya getirmek gibi zorlu bir göreve atılıyorlar. Uzak Adalar'da çeşitli yaratıklarla, büyülerle baş ederken aslında kendi şeytanlarını da alt etme mücadelesi veriyorlar. Ergenliğin en karmaşık döneminde olan Lucy, ablası Susan kadar güzel olmak isterken aslında kendi olmanın ne demek olduğunu farkına varıyor. Narnia'da kılıç sallayan ama gerçek hayatta yaşından dolayı pek hevesli olduğu askerliğe kabul edilmeyen Edmund da, artık kral olan Kaspiyan ile girdiği ego savaşında yenik düşerek, yetişkinliğe biraz daha yaklaşıyor. Yeşil sisler arasından yine kendisini kandırmaya çalışan Beyaz Kraliçe'nin çabaları da sonuçsuz kalıyor bu kez. Aslan ise tüm yüce gönüllülüğüyle C.S. Lewis'in pek sevdiği Hristiyan ahlakına dair anlamlı sözlerini sarf ediyor ve inanç kavramına dikkat çekiyor.

Daha aksiyona dayanan, daha renkli bir Narnia öyküsü olmasına, tüm iddialı prodüksiyonuna rağmen, "Narnia Günlükleri: Şafak Yıldızı'nın Yolculuğu" da öncüllerinin kaderini paylaşacağı benziyor. Büyük ölçüde Pevensie Kardeşler'i canlandıran genç oyuncuların tuhaf sevimsizliklerinin yarattığı bir mesafe de var işin içinde. Serinin üç filmi de seyirciyi içine alma ve bağ kurma konusunda başarılı olamıyor ne yazık ki. Görsel efektler olsun, prodüksiyonun göz kamaştırıcılığı olsun, teknik anlamda ne kadar başarılı olsa da, Narnia Günlükleri serisinin 'duygu'su bir türlü seyirciyi ulaşmıyor. 🐾

Narnia'ya geçiş anında, tablonun canlanıp çocukların kendilerini açık denizde bulmaları, teknik olarak en başarılı sahnelerden.

Serinin en hareketli ve renkli maceralarının işlendiği bu bölümde temponun zaman zaman yavaşlaması, dikkat dağıtıyor.

ORJİNAL ADI The Chronicles Of Narnia: The Voyage Of Dawn Trader
YÖNETMEN Michael Apted
OYUNCULAR Georgie Henley, Skandar Keynes, Ben Barnes, Will Poulter, Tilda Swinton
YAPIM 2010 ABD
SÜRE 115 dk.

C.S. Lewis'in tüm 'Hristiyan' çocuklara armağan ettiği Narnia Günlükleri serisinin sinema macerası pek de parlak gitmiyor ne yazık ki.

KAPRI YILDIZI

(UNDER CAPRICORN, 1949)

NARNIA GÜNLÜKLERİ:
ŞAFAK YILDIZININ YOLCULUĞU

TURİST

AV MEVSİMİ

GİT BAŞIMDAN!

	CEM ALTINSARAY	BİLGEHAN ARAS	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
NARNIA GÜNLÜKLERİ: ŞAFAK YILDIZININ YOLCULUĞU						★★★★	
TURİST		★★			★★	★★	★★
AV MEVSİMİ		★★★★			★★★★	★★★★	★★★★
BİRİ BENİ ISIRDI					★★		
ÇILGIN DOSTLAR 3				★★			
DURDURULAMAZ					★★★★	★★	
GİT BAŞIMDAN!					★★★★	★★★★	★★★★
HARRY POTTER VE ÖLÜM YADİĞÂRLARI: BÖLÜM 1		★★			★★★★	★★★★	
İKİ TUTAM SAÇ: DERSİM'İN KAYIP KIZLARI			★★★★				
MEMLEKETTE DEMOKRASİ VAR					★★	★	★
NEW YORK'TA BEŞ MİNARE			★		★★		★★
PAK PANTER							★
PRENSESİN UYKUSU		★★			★★★★	★★★★	★★
SİHİRBAZ		★★★★			★★★★	★★★★	
SON AYIN		★★★★			★★★★		★★★★
SOSYAL AĞ	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★	★★★★
TESTERE VII		★			★	★	
UÇAN MELEKLER			★				
VAY! ARKADAŞ		★★				★★	
YİNE Mİ SEN?				★★		★	
YUKARIDAKİ TEHLİKE					★★★★	★	★★★★
GÖZLERİNDEKİ SİR	★★★★			★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
KIRMIZI DEĞİRMEN	★★★★	★★★★	★★		★★★★	★★★★	★★★★
MARY VE MAX	★★★★		★★		★★★★	★★★★	★★★★
NINE				★★★★	★★★★	★★★★	

HAFTANIN FİLMLERİ GÖSTERİMİ DEVAM EDENLER HAFTANIN DVD'LERİ

16. GEZİCİ FESTİVAL

03-09 Aralık 2010, Ankara
10-16 Aralık 2010, Artvin
16-19 Aralık 2010, Ordu

SİYAD'DA NÖBET SİRASİ...

17 yıl önceki SİYAD Yıllık Film Değerlendirme Toplantısı'ndan bir fotoğraf... Derneğimiz o günden bu yana ciddi biçimde büyüdü, önemli başarılarla imza attı, dostu düşmana karşı sinema sanatının vicdanını temsil etti ve nice başkanlar gördü...

YAN SAYFADA GÖRDÜĞÜNÜZ, 9 HAZİRAN 1993 TARİHLİ FOTOĞRAFTA YER ALMAK, HİÇ ÇEKİNMEDEN SÖYLEYİYİM, ÇOK önemliydi benim için. Hâlâ da öyle... SİYAD'ın yıllık film değerlendirme toplantılarından birindeyiz. Fotoğrafın arkasına not düşmemişim ama anımsadığım kadarıyla, İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı'nın o zamanlar Yıldız'da bulunan binasının toplantı salonundaydık. Soldan başlayarak sağa doğru, Atilla Dorsay, Sungu Çapan,

İbrahim Altınsay, Tunca Arslan, Sevin Okyay, Sadi Çilingir, Uğur Vardan, (yüzünün tamamına yakını görünmüyor olsa da not aldığım için biliyorum) Mehmet Açar, Durul Taylan, rahmetli Kamı Suveren ve Saim Yavuz görünüyör fotoğrafta. Saim'in sağ tarafında yalnızca havaya kalkık sağ kolu görünen birisi daha var ama kim olduğunu bilmiyorum, nedense yazmamışım. Tahminlerim, Necati Sönmez olabileceği yönünde.

1993, aynı zamanda, 1977'de kurulup 12 Eylül tarafından kapatılan Sinema Yazarları Derneği'nin yeniden kurulduğu ve ilk kurucu başkan Atilla Dorsay'ın yeniden bu görevi üstlendiği yıldır. O zamanlar, 'ölü sezon'un hemen başında, Haziran aylarında düzenlenen 'SİYAD Sezon Sonu Değerlendirme Toplantıları'na 1989'dan itibaren katılmaya başladım. Genç bir sinemasever ve hayli hevesli bir sinema yazarı olarak, bu toplantılara katılmaktan, filmler hakkında görüş belirtmekten, oy vermekten, eğri oturup doğru konuşacak olursam daha sonra adımın gazetelerde 'katılımcılar' arasında yer almasından mutluluk ve heyecan duyardım. Sanırım bu konuda yalnızca değilim. Sinema yazarlığına o yıllarda başlamış pek çok isim, bu toplantılara katılmayı, tıpkı bir yazısının Antrakt'ta yayımlanması ya da İstanbul Film Festivali'ne serbest giriş kartı almak kadar önemser, bir 'onaylanmışlık' olarak görürdü.

Doğrusunu söylemek gerekirse, o 'el değmemiş' heyecan duygusu bambaşka bir şeydi ama sinema yazarlığının ve SİYAD'ın bir mensubu olmanın bana bugün de aynı heyecanı verdiğini söyleyebilirim.

Gördüğünüz fotoğrafta, biraz asık suratlı çıkmışım; pek şaşırtıcı bir görüntü değil. Kimbilir hangi film oylanıyorsa, yalnızca üç kişi el kaldırmış. Saim Yavuz'unsa el mi kaldırmak üzere olduğu, önündeki çay bardağına mı uzandığı belli olmuyor. Belli ki

benim pek sevdiğim, onayladığım bir film değil, o an söz konusu olan.

İlginc noktalarından birisi de toplantıda kadın sinema yazarı olarak yalnızca Sevin Okyay'ın bulunması. Bugün, onur üyeleriyle birlikte 89 üyesi bulunan SİYAD bünyesinde 30 kadın sinema yazarının bulunduğu vurgulamak bu alanda da ciddi bir ilerlemeden söz etmektir sanırım. 17 yıl önce yaklaşık 1/12'ye denk gelen bir oran, bugün 1/3'e gerilemiş, daha doğrusu ilerlemiş durumda.

Bunları niye yazdım, o fotoğrafı neden aklıma getirdim... 7 Aralık'ta gerçekleşen SİYAD 9. Olağan Genel Kurul Toplantısı'nda hazır bulunan 51 üyenin 41'nin tercihi sonucunda, bayrağı Murat Özer'den devralmış bulunuyorum. Atilla Dorsay, Mehmet Açar ve Murat Özer'den sonra 'SİYAD Başkanı' sıfatı bana uygun görüldü. Bunun, benim için gerçek bir gurur kaynağı olduğunu uzun uzun anlatmama gerek yok. Mehmet Açar'ın görev süresini tamamlamadan istifa etmesi üzerine bir dönem Uğur Vardan'ın da vekaleten üstlendiği bu görevi, üç yılına üstlenmiş durumdayım. Kuşkusuz, Deniz Yavuz, Senem Aytaç, Melis Behlil ve Serdar Akbıyık'tan oluşan yönetim kurulunun ve Uğur Vardan, Alin Taşçıyan, Aylin Sayın, Senem Erdine ve Cem Altınsaray'ın yönetim kurulu yedek üyeliklerinin de ayrıca kutlanması gerek.

'Usulen' söylemediğime emin olun; Murat Özer'in başkanlığı döneminde SİYAD geleneklerini korudu ve pek çok başarılı hamlede bulundu, yenilikler gerçekleştirdi. Bir önceki yönetimden tertemiz, kavgasız dövuşsüz bir dernek teslim aldık ve bu yapıyı bu haliyle var olan nitelikleriyle korumak, öncelikli amacımız olacak.

SİYAD, ciddi birikime sahip, üyelerinin sinema sanatının vicdanını başarıyla temsil ettiği, üye sayısı giderek artan bir dernek. Onat Kutlar'dan Rekin Teksoy'a, Ağah Özgüç'ten Giovanni Scognamiglio'ya açılan yelpazede 'ilk kuşağın' emekleriyle bugünlere gelmiş bir gelenek...

Kendi adıma, gerek bir üyesi, gerekse yeni başkanı olarak, 17 yıl önceki heyecanımı aynen koruduğumu belirtiyim. Çok uzun süredir, fotoğrafta görüldüğü kadar somurtkan olmadığımı da ilan edeyim.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

siyad

Sinema Yazarları Derneği

CHERBOURG ŞEMSIYELERİ

Hayatın kendisi kadar gerçekçi bir aşk hikayesi ama herkes şarkı söyler gibi konuşuyor! Dans yok ama şarkı var! Bir müzikal ama türdeşlerine hiç benzemiyor! Karşınızda Jacques Demy'nin olağanüstü renklerle süslediği "Cherbourg Şemsiyeleri" (Les Parapluies de Cherbourg)...

FRANSA'NIN KÜÇÜK BİR LİMAN KASABASI OLAN CHERBOURG'DA YAŞAYAN 17 YAŞINDAKİ GÜZELLER GÜZELİ GENEVİÈVE VE

annesi, beraber işlettikleri küçük bir şemsiye dükkanıyla geçinmeye çalışmaktadırlar. Geneviève'in çok sevdiği bir sevgilisi vardır. Guy büyük bir tamirci dükkanında çalışan çulsuz ama yakışıklı bir tamircidir. Kendisini yetiştiren büyükannesiyle yaşar. Geneviève ile dillere destan bir aşk yaşıyordur. Ancak bir gün Cezayir Savaşı için askere çağırılır. İki âşık zor bela ayrılırlar ve uzun bir süre mektuplaşamazlar bile... Bu süreçte Geneviève'in hamile olduğu anlaşılır, ayrıca annesi güzel kızını zengin ve yakışıklı Roland ile baş göz etmeye çalışır. Başarılı da olur...

Çok tanıdık değil mi? Yeşilçam melodramlarının çoğunluğunu bir dönem bu ve türevi hikayeler oluştuyordu. Özellikle 60'lar ve 70'lerde bu tür hikayelerden geçilmiyordu. Melodramın en temel kalıplarından biri: Kavgasamayan âşık çiftler...

Fransız Yeni Dalga akımının kendine münhasır yönetmenlerinden biri olan Jacques Demy, tıpkı François Truffaut gibi renkli bir filmografiye sahipti. İlk uzun metrajlı filmi "Lola"da kırık aşk hikayelerine ne kadar yatkın olduğunu kanıtlayan yönetmen "Cherbourg Şemsiyeleri"nin üç ana karakterinden biri olan genç Roland'ı bize ilk kez o filmde gösterir aslında. Roland'ın dul bir kadın olan ve içinde bulunduğu ümitsiz durumdan bir çıkış yolu arayan Lola'yla yaşadığı zaman zaman neşeli bazen hüzünlü ve sonu ayrılıkla biten aşkını yarı düşsel bir anlatımla sunduğu "Lola"yı Demy, 'içinde şarkı ve dans olmayan müzikal' olarak tanımlar.

Fakat "Lola"dan tam üç yıl sonra içinde dans olmasa da bol şarkılı bir müzikale de imza atar. 1964 yılı için bile çok sık rastlanan bu hikaye kalıbını, tüm diyalogları müzikal bir forma dönüştürülmüş halde filmleştiren Demy, bunun için en büyük desteği onun filmlerinin gediklisi usta müzisyen Michel Legrand'dan almış. Sonraki yıllarda "Kibar Soyguncu" (The Thomas Crown Affair), "Atlantic City", "Yentl" gibi unutulmaz filmlerin müziklerine de imzasını atan Legrand'ın filmin her diyalogunu bütünleyen besteleri belki hafızalara "Aşk Hikayesi"ndeki (Love Story) kadar güçlü melodik tohumlar atmıyor ama yine de filmin en ünlü şarkısı "I Will Wait For You" dinleyenlerin hemen hatırlayacağı bir melodi olarak kendine yer açmayı başarıyor.

Demy'nin dönemin müzikal yapısını tarumar ettiği filmde karakterler en ufak bir gündelik cümleyi bile Legrand'ın yarı caz yarı chanson müziklerine uydurarak söylerler. Tabii ki üstlerine profesyonel seslerle dublaj yapılmıştır. Ancak üç genç oyuncusu da bunu izleyenlere hissettirmeyecek kadar sempatik ve doğalları. Amerikan müzikallerinden farklı olarak karakterler şarkıları sırasında en ufak bir dans hamlesi dahi gerçekleştirmezler. Gündelik hayatın sıradan gidişatını aynen yansıtırılar bedenlerinde. Demy'nin bunu yapmasının sebebi giderek hüzünlü bu aşk hikayesini "Lola"dakinden biraz daha farklı bir yöntemle adeta bir 'opera eseri gibi' ele alıp yine düşsel bir boyuta taşımak. Nitekim Geneviève ile Guy'in tren garındaki ayrılık sahnesi gerçekten Legrand'ın muhteşem müziğiyle birleşince klişe olmaktan çıkıp etkileyici bir tona bürünüyor.

Demy'nin pastel renklerle adeta 'boyadığı' filmi bu capcanlı renklerle de dönemin

Hollywood müzikallerine yaklaşıyor.

Geneviève ve annesini pembe ve turuncularla donatan Demy, Guy'ı mavi ve tonlarıyla donatıyor. Demy filmindeki karakterleri ve mekanları ana renklerle işaretlemiş adeta. Ara tonlara neredeyse rastlanmıyor bile...

Evet içinde dans yok ama aşk temalı bir müzikalde olması gereken diğer her şey var bu filmde. Güzel bir kız, ona âşık iki erkek, kızı ve kendisi için rahat bir yaşam isteyen dul bir anne... Birlikte olma saadetini yaşayamadan başka hayatlara sürüklenen genç aşıkların hikayesini anlatırken içinde kızını başka bir erkeğe doğru iteleleyen bir anne de olmasına rağmen 'kötü bir karakter'in olmamasıyla da dikkat çeken film, sömürüye fırsat vermeden gerçekleştirilmiş finaliyle de 'aşk'ın her zaman galip gelemediğini bir şekilde vurgulamış oluyor. Büyük bir aşkın zamana yenilmesinin hüzünlü filmidir bu.

Demy filmini erkek karakterin hikayeye giriş çıkışına ithafen 'Ayrılış', 'Yokluk' ve 'Dönüş' adlarıyla üçe ayırır. 1957-1963 yılları arasındaki hikaye karakterlerinin başladıkları noktalardan çok öteye savruldukları bir şekilde sonlanır. "Kendi seçtiğimiz bir hayatta gerçekten sevdiğim bir kadınla mutlu olmak" düşünüyü taşıyan Guy gibi düşlerine ulaşmak dışında hayattan beklentileri olmayan insanların iç burkan hikayesidir. Çok gerçekçi olmasına rağmen bir o kadar da düşseldir...

"Cherbourg Şemsiyeleri" Demy'e ve özellikle de ilk kez uluslararası bir dikkatin öznesi olan Catherine Deneuve'e haklı bir şöhret getirdi. Ama en çok da 20 yaşındaki güzel ve genç Fransız aktrisi Catherine Deneuve'e yaradı. Deneuve'ün Avrupa sinemasının dünyada en çok takip edilen aktrislerinden biri olmasının yolunu açtı... ■

ÇIZME DEKORUNDA 11 FİLMLE İTALYAN OLMAK

Johnny Depp, "Turst" olarak ayak bastığı İtalya'da Angelina Jolie'yle maceralara dalınca, yolu Çizme'ye düşen film kahramanları bir bir hatırimıza geldi. Onların da yardımıyla İtalya'yı mesken tutan 11 özel filmi hizaya dizdik.

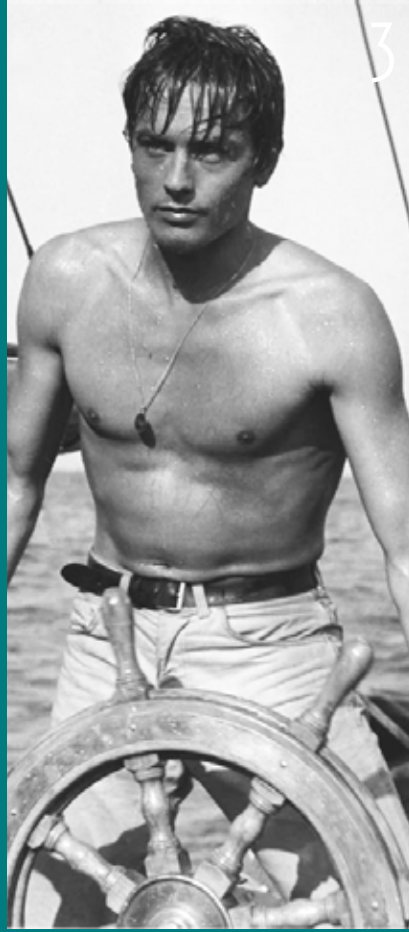

BİR YUNANLAR, BİR DE İTALYANLAR SANIRIZ DÜNYA ÜZERİNDE KÜLTÜRLERİYLE KENDİMİZE EN YAKIN

bulduğumuz iki millet. Akdenizli olmamızın bunda büyük payı var kuşkusuz. İtalya'da bir Fellini filminde figüran olarak gözüktüğü için 'Roma'lı Perihan' adını uygun gördüğümüz bir dönemin ünlü starını da unutmamalı... Avrupa'nın bu en sıcak ve sevimli ülkesine muhabbet duyan sadece biz değiliz elbette. Pizzası, mafyası, muhafazakar ama bir o kadar coşkulu insanları, şarkıları, yakışıklı erkekleri, güzel kadınları, insana huzur veren kentleri, kasabaları, doğası ve aşklarıyla İtalya, dünyanın göz bebeği ülkelerden biri. 11'lik listemizi ise, İtalyan filmlerinden değil de, bu hafta vizyona giren "Turst"te olduğu gibi, yolu bir şekilde İtalya'ya düşen yabancıların hikayelerinden oluşturduk.

1 BABA (THE GODFATHER, 1972)
İtalya'yı görmemiş olabilirsiniz ama bu filmi görmemek affedilir bir şey değil. Sinemayı seviyorum diyen herkesin mutlak yaşaması gereken bir deneyimdir "Baba"... Coppola'nın filmi malum, Sicilya'dan Amerika'ya göç edip, burada büyük bir 'mafya ailesi' ne dönüşen Corleone'lerin kuşaklar boyu hikayesini anlatır. Gelenek göreneklerini zerre değiştirmeden Amerika'ya taşıyan bu İtalyan ailesinin en 'gözde' üyesi oğul Michael, bir ara kanundan kaçmak için atayurduna geri döner. Biz de onunla beraber Sicilya'yı turlamaya başlarız. Ama elbette İtalya, sadece Michael'in değil, aşkların da atayurdudur ve genç Corleone, geride bıraktığı aşkını unutarak güzel Apollonia'ya tutulur. Kendini sanki bu rüyalar aleminde, İtalya'da, pastoral bir masalın kucağına bırakır.

2 ROMA TATİLİ (ROMAN HOLIDAY, 1953)
Siz bakmayın 57 yıllık ya da siyah-beyaz olduğuna... "Roma Tatili" değil bugün, 100 yıl sonra da izlense asla 'eski' hissi uyandırmayacak bir filmidir. Dahası, yıllardır klişelerine alıştığımız bir alay 'romantik komedi'nin anasıdır, temel direğidir ve bıktırmayanıdır. Bu kez adı üstünde İtalya'nın başkenti Roma'dayız. Dünyanın en geniş yüzölçümüne ve tıpkı İstanbul gibi 'yeditepe'ye sahip olan Roma'ya, bir modern zaman prensesi gelir. Kraliyet prosedürlerinden ve hayatının sıkıcılığından bunalan prenses Audrey Hepburn, çareyi kaçmakta bulur, kendini Roma sokaklarına atar. Peşinde ise, gazeteci olduğunu saklayan ancak asıl amacı prensesi yapacağı haberde kullanmak olan Gregory Peck vardır. Aşk mı? Mekan Roma, kahramanlar da bu iki güzel insan olunca hiç sorulur mu?

3 KIZGIN GÜNEŞ (PLEIN SOLEIL, 1960)

Herkes "Yetenekli Bay Ripley" adlı 1999 versiyonunu bilir ama Patricia Highsmith'in nefes kesen romanından sinemaya yapılan bu ilk uyarlama, görenlerin halen unutamadığı bir klasiktir. Bizde 1961'in sonbaharında gösterildiğinde büyük bir gişe hasılatı elde edip, sayısız Alain Delon hayranı yaratan "Kızgın Güneş", entrika, seks ve cinayet dolu bir hikaye anlatır. Tom Ripley, Amerikalı bir iş adamının şımarık oğlunu bulup getirmek üzere Avrupa'ya gittiğinde, biz de tam yarım asır öncesinin İtalya'sına adım atarız. Büyüleyici Riviera görüntüleri, Akdeniz'in mavisi, Arnavut kaldırımlı balıkçı köyleri ve Eastmancolor renklerle "Kızgın Güneş", konusuyla olduğu kadar görselliğiyle de seyredeni yakalar. Müzikseverlere, dönemin ünlü sesi Marie Laforêt'nin oynadığını da belirtelim.

4 DOKUNMA, GIDIKLANIRIM (AVANTI!, 1972)

Beklenmedik bir anda ölüm haberi gelen babasının cenazesini almak üzere İtalya'ya giden Jack Lemmon'ın başından geçen komik olaylar. Babasının kaza anında yalnız olmadığını, yanında metresinin de olduğunu tesadüfen öğrenen Lemmon, bu skandalı hazmetmeye çalışırken, annesinin cenazesi için gelmiş olan Juliet Mills'le tanışır. Tahmin edileceği gibi bu defa romantizm ve aşk sırası çocuklardadır. Roma, Napoli başta olmak üzere, havaalanından otele, üzüm bağlarından taşranın ve şehrin türlü mekanlarına dek hareketli bir kamerayla gezintiye çıktığımız film, büyük usta Billy Wilder'in da sondan dördüncü filmidir. Biraz 60'lar komedisi havası taşısa da zevkle izlenen ve İtalya'yı mekan olarak en iyi kullanan filmlerden.

5 DERİNLİK SARHOŞLUĞU (LE GRAND BLEU, 1988)

Luc Besson'un en güzel eserlerini verdiği ilk döneminin zirvelerinden biri. Henüz "Leon - Sevginin Gücü" ile dünyaca tanınmayan bir Jean Reno, en sevimli döneminde Rosanna Arquette ve filme damga vuran, gülüşü yunusları, yakışıklılığı tanrıları andıran Jean-Marc Barr'ın oyunculuklarıyla hafızalara çakılıp kalan bir film... Çocukken beraber dalış yapan iki arkadaşın, yıllar sonra İtalya'da bir araya gelerek bir yarışmaya katılmaları olarak özetlenebilecek ancak çok daha derin ve karmaşık bir olay örgüsüne sahip film, ekseriyetle denizde geçiyor. Fransız olup, finalde İtalya'da buluşan iki erkek ve bir kadının yüreklerle seslenen hikayesi, kendisi de eski bir dalgıç olan Luc Besson'un nereden nereye geldiğinin de vesikası aynı zamanda.

6 PEMBE PANTER
(THE PINK PANTHER, 1963)
“Pembe Panther” efsanesini başlatan, Peter Sellers’a da haklı şöhretini kazandıran 47 yıllık bir klasik... “Pembe Panther” adı artık, Müfettiş Clouseau’nun üzerine yapışmış olsa da, bu ismin nereden kaynaklandığını ilk filmde anlıyoruz. Bir prensese ait pembe elmasın adı aslında bu ve Clouseau’nun görevi de ortadan kaybolan elması bulup sahibine teslim etmek. Fransa’nın yanı sıra İtalya’da geçen sahneleriyle de hatırlanan film, bizi ünlü kayak merkezi Cortina D’Ampezzo’ya götürüyor. Blake Edwards’ın sonradan sekiz kez devamı çekilen ölümsüz klasiginde elmas yerine Peter Sellers öne çıkmış ve Pembe Panther ismi, sonraki filmlerde adeta Clouseau’nun üzerine yapışarak, onu simgeler hale gelmişti. Özetle, bu filmde İtalya’nın karlı kayak merkezindeyiz.

7 CASINO ROYALE (2006)
James Bond’a aradığı taze kanı kazandıran, Daniel Craig’in ilk kez 007’yi canlandığı film. Dünyanın dört bir yanındaki teröristlere bankerlik yapan Le Chiffre’i Casino Royale’de düzenlenecek yüksek bahisli poker oyununda yenmeye çalışan Bond, elbette sadece masada oturup kartlarla oynamıyor. Dur durak bilmeyen aksiyonun içinde oradan oraya savruluyor adeta film boyunca... Tahmin edersiniz ki, duraklardan biri de İtalya ve buranın en bilinen, en güzel yerlerinden biri; suların ortasında yükselen Venedik. Şehrin sulardan ve kanallardan oluşan sokaklarında müthiş bir kaçıp kovalamaca sürerken, bizler de en az 3D deneyimi yaşamış kadar bölgeye vakıf oluyoruz. Filmde Daniel Craig’e Eva Green ve Mads Mikkelsen eşlik ediyorlar. James Bond itibarını yeniden kazanıyor...

8 KARANLIĞIN GÖLGESİ
(DON’T LOOK NOW, 1973)
“Casino Royale”de gördüğümüz ve hayran olduğunuz Venedik’i unutun! Nicolas Roeg, bu psikolojik gerilimde öyle bir Venedik tasvir ediyor ki, benzerini bir daha görmek çok zor. Küçük kızlarını kaybeden bir anne-babanın acı öyküsünü anlatan “Karanlığın Gölgesi”, Venedik’i de korkutucu, tekin olmayan, sisler içerisinde bir yer olarak yansıtır. Belki de evlat acısı duyan anne-babanın ruh halinin yansımasıdır bu... Mimar rolündeki Donald Sutherland, bir kilisenin restorasyonu için geldiği ama kızının ölümüne dair akıl almaz ipuçları yakaladığı Venedik’in sokaklarında ve kanallarında dolanırken, turistlerin o güneşli parlak göğün altında gondol sefası yaptıkları şehirden eser kalmaz zihnimizde... Son söz, siz siz olun Venedik’te kırmızı yağmurluklu bir çocuk görürseniz, aman peşine düşmeyin!

9

10

11

9 CENTİLMEN (THE AMERICAN, 2010)

Sevdiği kadının istemeden ölümüne sebebiyet veren tetikçi George Clooney, hem yeni görevini icra etmek hem de saklanmak amacıyla İtalya'nın 'kartpostal' güzelliğinde bir kasabasına yerleşir. Castel del Monte'nin eşsiz doğası, kasabanın daracık sokakları, semt pazarları, insanların sıcaklığı, şarap eşliğinde sohbetler ve İtalyan güvenci gibi detaylarla seyirciyi mest eden, sanki Alice kanalını izliyormuş hissiyatı uyandıran film, Clooney'nin karizmasından da fazlasıyla faydalanan. Tam anlamıyla bir başarı sayılmasa da, bilhassa İtalya'yı kullanma tarzı ve minimal anlatımıyla dikkat çeken "Centilmen"de, Clooney ile başrolü paylaşan sanki güzel aktris Irina Björklund değil de, neredeyse her karede gördüğümüz Fiat Tempura'dır. Biraz aksiyon, biraz aşk, bolca İtalya, daha ne olsun...

10 ÇALINMIŞ GÜZELLİK (STEALING BEAUTY, 1996)

19 yaşındaki Amerikalı Lucy, yakın zamanda intihar eden şair annesinin bohem arkadaşlarının arasında yaz tatilini geçirmek üzere Toscana'ya gelir. Ki muhtemelen Bernardo Bertolucci'nin pastoral tatlar içeren filminden geriye en çok akılda kalan da Toscana'nın kendisidir. Yıllar önce annesinin aşk yaşadığı yerde, aynı kaderi paylaşan Lucy, kendisine ilk öpücüğün heyecanını yaşatan gençle de tekrar yakınlaşacaktır. İtalya'nın yemek ve şaraplarıyla tanınan, doğa harikası Toscana bölgesinden eşsiz manzaralar sunarken, üstüne Liv Tyler'in güzelliğini de ekleyen film, en iyi Bertolucci'lerden biri olmasa da zevkle izletiyor kendini... Toscana demişken, eğikliğiyle ünlü Pisa kulesinin de yine bu bölgede olduğunu hatırlatalım.

11 MEDUSA DARBESİ (THE BOURNE SUPREMACY, 2004)

Robert Ludlum'un romanından beyazperdeye yapılan uyarlamaların ikincisi. Matt Damon'ın canlandığı Jason Bourne karakterinin, hafızasını neden kaybettiği ve peşindeki katillerin kim olduğu sorusuna yanıt arayan, üç filmde oluşan serinin ikinci halkasında yine İtalya'dayız. Hoş, Bourne üç film boyunca Berlin ve Moskova başta olmak üzere dünyanın belli başlı tüm şehirlerinde dolaşıyor ya olsun. Konumuz İtalya... Jason Bourne, neden hedef seçildiğini anlamak üzere Napoli'ye geliyor. Tahmin edeceğimiz üzere bu bir aksiyon filmi ve Napoli pek turistik amaçlı kullanılmıyor filmde. Ama yine de İtalya'nın bu Vezüv yanardağıyla ve maalesef hırsızlarıyla ünlü şehrini şöyle bir görmek için birebir.

MILLER KAVŞAĞI

Coen kardeşlerin en iyileri arasında pek anılmayan ve göz ardı edilen erken dönem şaheseri, 1990 yılının en iyilerinden biriydi. Coen'ler "Miller Kavşağı"yla (Miller's Crossing) hem sıkı bir gangster filmi hem tür parodisi hem de stilistik bir harika ortaya koyuyordu.

COEN'LERLE İLGİLİ ŞEHİR EFSANELERİNDEN BİRİ "MILLER KAVŞAĞI" NIN YARATIM SÜRECİYLE İLGİLİDİR. FİLM ÖYLE sarpa sarar ki yönetmenler büyük bir tıkanma yaşarlar. Senaryo bir türlü bitmek bilmez. Ne yapılsa, filmin çekimlerine geçilemez. Yönetmen kardeşlerin ortaya koymak istediği şey, neredeyse 'ambient' bir gangster filmidir. Buna yetenekleri de vardır ama bir türlü işin içinden çıkamazlar. Girdikleri bunalımsa, ancak gerçek bir sanatçının elinden çıkabileceği gibi, bir başka esere kaynaklık eder. Bu 'yazar tıkanması' "Barton Fink" in senaryosunun yazımına giden yolu açar. Bu açıdan "Miller Kavşağı" özellikle de Coen âşığı sinemaseverler için eşsiz bir filmidir. Hem kendisi hem de ardından doğurduğu "Barton Fink" birer gizli başyapıttır zira...

"Miller Kavşağı" yönetmenlerin çocukluklarından beri taptıkları bir yazara doğrudan saygı duruşu eseri sayılabilir. Bu edebiyatçı, suç öykülerinin ağababası Dashiell Hammett'tir elbette. "Miller Kavşağı" giderek Hammett'in başyapıtları "Kızıl Hasat" in ve "Sırça Anahtar" in serbest bir uyarlaması sayılabilir. Film, Kendisinden önce gelen klasikler "Yojimbo" ve "Bir Avuç Dolar" ın (Per Un Pugno Di Dollari) uzaktan akrabasıdır bu bakımdan. "Kızıl Hasat" bir kasabaya gelerek rakip iki çeteyi birbirine kırdıran, sonunda işten kârlı sıyrılan bir gangsterin öyküsüdür. "Sırça Anahtar" ın kahramanıysa öykü boyunca patronunu aldatmış gibi görünür fakat kurduğu entrikalar sonunda aslında patronuna sadık olduğu, onun çıkarını koruduğu ortaya çıkar. Hammett'in dünyasında kimse asil, kahraman, temiz ve diğerkam değildir aslında. Coen'lerin filminde

de başroldeki Tom; gözü dönmüş, züppe ve burnu büyük patronunu, içine girmek üzere olduğu çete savaşından sıyırmak için ikili oynamaya başlar. Rakip çeteyi manipüle ederek bir yandan da kendi başındaki belalardan kurtulmaya çalışır.

"Miller Kavşağı" kendinden önceki başat gangster filmlerine çok şey borçludur. Klasik Hollywood'un James Cagney'li, Edward G. Robinson'lı veya Paul Muni'li filmleri kadar yeni Hollywood'a, örneğin "Baba" ya (The Godfather) ya da "Bir Zamanlar Amerika" ya (Once Upon A Time In America) stil olarak göndermelerde bulunur. Örneğin meşhur açılış sahnesi, adeta "Baba"nın açılış sahnesinin bir parodisidir. Ahşap ve kahverengi deri ağırlıklı, loş aydınlatılmış bir odada, bir mafya babası, kendisine şikayette bulunan bir gangsteri sessizce dinler. Gangster, kendince eski değerlerden dem vurur, sokak felsefesi yapar ve mafya babasından bir 'iyilik' ister. Sahnenin kahverengi sıcaklığı, doğrudan Francis Ford Coppola'nın ya da Sergio Leone'nin kullandığı renk skalasını andırır.

Coen'ler "Miller Kavşağı" na bu gibi unsurları saygılı birer espri olarak yerleştirir. Filmin geri kalan kısmında, erken dönem Coen deneyiciliğinin izleri bulunur. Örneğin ilk filmlerindeki hareket terk edilmiş, Coen'ler daha sade bir sinemayı denemeye girişmiştir "Miller Kavşağı"yla. Kamera çok seri, stilize, neredeyse sarkastik hareketler yapmaz. Çoğunlukla kendini unutturmayı seçer. Genellikle sabit bakar olup bitene. Zaten film, aksiyondan çok bir diyalog filmidir. Karakterler oturur, konuşur. Coen kardeşler, mekanlar hep ferah ve geniş olarak seçilmiştir. Boş depolar, büyük salonlar,

makam odaları, filme adını veren ormanlık alanın uçsuz bucaksızlığı, sarıp sarmaladıkları karakterleri küçültür. Büyük bir evrenin içinde kendi zavallı meselelerini tartışan varlıklara dönüştürür. Bu açıdan "Miller Kavşağı" yönetmenlerin bir başka ilham kaynağı olan romancı Raymond Chandler'a saygı duruşu da sayılabilir. Tom, zoraki ve bezgin bir kahramandır. Onurlu, şerefli, iyi bir adam değildir. Buna karşın doğru bildiği yolda yürüyen, meselesinin peşini bırakmayan kararlı bir adamdır.

Tom'un kararlılığı, karakteri bir aksiyon adamına da dönüştürmez. O bir taktisyendir. Gangster dünyasında nasıl barındığını anlayamayız. Fiziksel şiddet kullanamaz, silah taşımaz. Fikir adamı gibidir. Film boyunca dayak yer. Öyle ki artık dayak yiyeceğini anladığında tepki bile vermez. Hazirola geçer ve şiddetin sona ermesini bekler. Fiziksellğe karşı pasiftir. Onun silahı zekasıdır.

Coen'lerin sembolizme düşkünlüğü de "Miller Kavşağı"nda belirginleşir. Bir leitmotif gibi filmde filme sürdürdükleri, kendilerince karakterin içine düştüğü cehennemi tasvir eden yangın imgesi ("Barton Fink", "Büyük Lebowski / The Big Lebowski", "İhtiyarlara Yer Yok / No Country For Old Men") bu filmde de kendine yer bulur. Mafya babası Leo'yu öldürmeye gelen adamlar evi ateşe verir. Muazzam bir sahneyle ortalık kan gölüne döner. Daha sonra Caspar'ın baş yardımcısını öldürdüğü sahneye geliriz. Adam, yardımcısını öfkeyle ve ürkütücü bir şekilde öldürürken, odadaki şöinenin alevi gürler, dışarıda şimşekler çakmaya başlar. Coen'lerin dünyasında kahramanın çileli yolculuğu, mutlaka cehennem sınavından geçerek son bulmak zorundadır adeta...

KIRMIZI DEĞİRMEN

SİNEMANIN OLANAKLARINI SINIRLARA DAYAYAN AZ SAYIDA YÖNETMENDEN biridir Baz Luhrmann. Avustralya'nın bağrından kopup gelen bu büyük usta, 1992 yapımı "Dans Ve Aşk"la (Strictly Ballroom) başladığı yönetmenlik yaşamına 1996'da "Romeo Ve Juliet"le (Romeo + Juliet) devam eder ve bugünlere kadar 'hasarsız' ulaşır. Her filmini uzun bir hazırlık döneminin ardından gerçekleştiren Luhrmann, "Kırmızı Değirmen"le (Moulin Rouge!) de bu özelliğini fazlasıyla yansıtan bir form grafiği sergiler.

19. yüzyılın sonunda başlayıp 20. yüzyılın ilk günlerinde sona eren bir öykü anlatır film. Genç oyun yazarı Christian (Ewan McGregor) ve Paris'in ünlü müzikholü Moulin Rouge'da çalışan dansçı fahişe Satine'in (Nicole Kidman) trajik aşkıdır anlatılan. Rastlantıların ışığında tanışan bu iki genç, olanaksız gibi görünen bir ilişkinin kapılarını ardına kadar açar. Ama Satine'e göz dikmiş bir başka adamın, Monroth Dükü'nün (Richard Roxburgh) varlığı, ikilinin mutluluklarını kursaklarında bırakacaktır...

Yönetmen Luhrmann'ın koreografi ustalığını bir kez daha yinelediği bu müzikal zirve, izleyenin beyazperdedeki coşkuyu aynı şekilde paylaştığı bir şenliğe dönüşüyor. Mükemmele varan ve masumiyetle kıskırtıcılık arasında gezinen dans sahneleriyle koşar adım hedefine yönelen film, sinemanın 21. yüzyıldaki gidişatı üzerine keskin ipuçlarıyla da yüklü. Özellikle kurgu başarısıyla sinematografik yoğunluğunu 'kamçılayan' yapım, ele aldığı konunun 'siğ' gibi duran atmosferine teslim olmamayı da başarıyor.

"Kırmızı Değirmen", aynı adlı 1952 yapımı John Huston filmine benzer bir şekilde aşkın 'yıkıp dökücü' doğasına yükleniyor ziyadesiyle. Huston, hikayenin merkezine Lautrec'i koyarken, Luhrmann'da bunun Satine ve Christian'a kaydığını görüyoruz. Christian'ın Lautrec'in yerini aldığı söylemek de mümkün burada. Ama iki yönetmenin de aralarındaki 50 yıllık bir zaman dilimine karşın aşka yaklaşımları aynı; her ikisi de aşkın 'tutku' ve 'saplantı'yla şekillenen 'tehlikeli' sularına

dalmaktan çekinmiyor, kahramanlarını trajediye kadar kayabilececek bir serüvene sokuyor. Satine ve Christian'ı aralarındaki bütün engellere rağmen hızla birbirine yaklaştırıyor Luhrmann filminde, onların 'mayınlı bölge'de yaşadıkları tutkunun resmini çizmeyi deniyor, başarıyor da. Özellikle Satine'in motivasyonu konusunda alabildiğine 'net' bir tavır sergiliyor bu film, genç kadını çulsuz yazara götüreceği yolu akıllı hamlelerle açıyor. 'Şaşkın' Christian'ın 'yenik düşme' potansiyeli de Satine'in sağlam motivasyonu dengeleniyor bir miktar, âşıkları 'sevmeye muhtaç' yaratıklara dönüştürüyor.

Oyunculuk kurumunun da ustaca temsil edildiği "Kırmızı Değirmen", öncelikle ve özellikle Nicole Kidman'ın 'Maria Magdalena' edasıyla sergilediği nefes kesici 'kader kurbanı' kompozisyonu ve Ewan McGregor'un "Sesi de ne güzelmiş!" dedirten şiirsel 'aşk tutkunu' görüntüsüyle akılda kalıyor. Bu arada John Leguizamo'nun 'Lautrec', Jim Broadbent'in 'Harold Zidler' ve Richard Roxburgh'un 'Dük' kompozisyonları da öykünün atardamarlarını destekleyen unsurlar arasında.

"Kırmızı Değirmen" in en önemli özelliklerinden biri ise, Luhrmann'ın "Romeo Ve Juliet"te de öne çıkardığı 'çağın ötesine atlayan müzik çalışması'. 19. yüzyıl atmosferinde 20. yüzyılın, özellikle de 1970'lerin hitlerini kullanmayı seçen yönetmen; Elton John, T. Rex, David Bowie, Madonna, Nirvana, Nat King Cole, The Police, Queen, Joe Cocker gibi şarkıcı ve grupların dillere marş olmuş şarkılarını kullanarak film boyunca enfes bir bileşim yaratıyor.

Umutsuzluğun kısırcacında çırpınan bir aşkın 'salgın hastalık' formundaki yıkıcılığını bir 'şov' mantığıyla kurgulayan "Kırmızı Değirmen", geleceğin sinemasına nasıl bakmak gerektiğini de haykırıyor. Bu sese kulak vermekse her sinemaseverin boynunun borcudur diye düşünüyoruz...

👍 "El Tango De Roxanne" bölümü, hem müzik hem koreografi hem de 'tutku' açısından filmin zirvesi bizce.

👍 Bazı karakterlerin (örneğin Lautrec) karikatürizasyonunun sınırı aştığı da oluyor filmde.

ORJİNAL ADI Moulin Rouge!

YÖNETMEN Baz Luhrmann

OYUNCULAR Nicole Kidman,

Ewan McGregor, John Leguizamo,

Jim Broadbent, Richard Roxburgh

YAPIM/SÜRE 2001 ABD-Avustralya, 123 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce

ŞİRKET Tiglon (Fox)

Mükemmele varan ve masumiyetle kıskırtıcılık arasında gezinen dans sahneleriyle koşar adım hedefine yöneliyor film.

MARY VE MAX

ORJİNAL ADI Mary And Max

YÖNETMEN Adam Elliot

SESLENDİRENLER Toni Collette, Philip Seymour Hoffman, Barry Humphries, Eric Bana, Bethany Whitmore

YAPIM/SÜRE 2009 Avustralya

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İngilizce (T.A.)

ŞİRKET Tiglon (Mars)

Sanatla eğlencenin
atbaşı gittiği,
ideal bir sinema
deneyimi.

A NİMASYON FİMLER GÜNÜMÜZ SİNEMASININ EN HEYECAN VERİCİ damarlarından birini oluşturuyor. Bin kere izlediğimiz formülleri pişirip pişirip önümüze süren, yeniden çevrimler/uyarlamalar/devam bölümleri vb. ile ha babam kendini tekrar eden 'live action' yapımların aksine, olağanüstü bir yaratıcılık, parıldayan bir zeka ve kendine özgülük vaat ediyor. "Mary Ve Max", bu tespiti doğrular nitelikte işlerden yalnızca biri. En iyilerinden olduğunu peşinen söyleyelim.

Farklı sebeplerden topluma nüfuz edememiş 'çirkin' bir kız çocuğu ile orta yaşa yelken açmış 'hasta' bir adamın arkadaşlık hikayesi. Sinemasal aygıtları kendince yorumlayarak yeniden üreten bir yönetmenin elinde, ışık yerine duygularla oynayan bir çiçek dürbünü sanki. Acı acı gülümseten bir mizah, tatlı tatlı hüznendiren bir duygusallık. Ruh okşamayı da biliyor, kalbe dokunmayı da. Sevimli yahut irkiltici olmayı da. Aykırı sayılabilecek iki ana karakteri kendi içimizdeki aykırılıklardan tanıyor, kaşla göz arasında kaynaşıveriyoruz. Marazlarıyla,

yalnızlıklarıyla hemhal oluyor, onların gerçekliğine bürünüyoruz. "Mary Ve Max", animasyon tekniği bakımından ne denli 'yapmacık'sa, seyirciyi içine almak açısından da o kadar 'sahici'.

Ağzımızı bir karış açık bırakan bir işçiliğin ürünü film. Yapmacıklığı, 'hamur animasyon' dediğimiz teknikle çalışılmış olmasından. Gelgelelim tekniğe çıkardığımız şapkayı havada tutarken, alt tarafı bir animasyon izlediğimizi unutuveriyoruz. Sağlam kaptırıyoruz. Yeteneği "Harvie Krumpet"le sabit olan Adam Elliot'ın harika bir hikaye anlatıcısı olduğuna tanıklık ettiğimiz "Mary Ve Max", yapım tasarımı kadar olay örgüsündeki detaylarla da mest ediyor. Küçüklerle ayrı büyüklerle ayrı oynayan türdeşlerine nispet, küçük-büyük demeden, 'yaşsız' ve tek bir seyirciye sesleniyor. Hastası olmayıp da ne yapalım, siz söyleyin... [1]

Philip Seymour Hoffman ve Bethany Whitmore sesleriyle filme ruhunu veriyorlar.

Mary hep küçük kalsın istiyor, büyümesini bir parça da olsa yadırgıyoruz!

NINE

YÖNETMEN Rob Marshall

YAPIM/SÜRE 2009 ABD-İtalya

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce ve Türkçe

ŞİRKET r film (Weinstein)

BU FİLMLE İLGİLİ ÖNCELİKLE BİLİNMESİ gerekenler: 1. Film aynı adlı, ilk kez 1982'de sahnelenmiş Tony ödüllü Broadway müzikalinden uyarlanmış. 2. Hikayesi Federico Fellini'nin "Sekizbuçuk" filminden büyük ölçüde yararlanıyor. Malum, Fellini filmografisinin bu sekizbuçukuncu filminde (!) kendisinden yeni bir film beklenen ama üretme sıkıntısı yaşayan Guido Anselmi adlı yönetmeni yarı-biyografik ve yarı-düşsel bir anlatımla ele alır.

"Nine" da da tıpkı "Sekizbuçuk" daki gibi Guido adlı yönetmenimiz hayatına giren ve orada hatırı sayılır yerler edinen kadınların arasında bir oraya bir buraya savrulurken hayatını ve kendisini sorguluyor.

Parlak bir çıkış yapmasını sağlayan "Chicago" müzikaliyle türe yatkın bir yönetmen olduğunu kanıtlayan Rob Marshall'ın başarılı yönetiminde her daim izlemekten zevk aldığımız Daniel Day-Lewis'i ve çok başarılı performanslar sergileyen bir dizi aktrisi zevkle izliyoruz. Bir de şöyle düşünün; Marion Cotillard ile evli olup Nicole Kidman'la platonik takılan, Penelope Cruz'u metresi, Kate Hudson'ı da tek seferlik ilişkisi yapan bir adamın yaşadığı 'sıkıntı' dahi izlenmez mi?

Burak Göral

* Bu filmle ilgili daha ayrıntılı bir eleştiri yazısını 18. sayımızda bulabilirsiniz.

Kadınlardan dramatik performansta Penelope Cruz, müzikal performansta da Fergie öne çıkıyor...

En yüzeysel karakter Kate Hudson'ın canlandırdığı karakter. Dolayısıyla güzel aktris de güme gidiyor...

GÖZLERİNDEKİ SİR

ORİJİNAL ADI El Secreto De Sus Ojos

YÖNETMEN Juan José Campanella

YAPIM/SÜRE 2009 Arjantin-İspanya

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İsp. ve 2.0 DD Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Kalinos)

ARJANTİN'E TARİHİNDEKİ İKİNCİ 'YABANCI' film' Oscar'ını getiren bu enfes polisiye daha önce izlediğiniz türdeşlerine benzemiyor. Hollywood etiketli benzer türdeki filmlerde her biri aynı tornadan çıkmış dedektifler, polisler, savcılar kol gezer: Gözüpek, deliyürek, sonuca odaklı, hırslı, gerekirse intikamcıdır... Kadınlarla araları iyidir, ne de olsa 'sokaktan kadın kaldıran' Bogart hafiyelerinin torunudur onlar.

Campanella'nın karakterleri ise Amerikan sinemasının sunduğu bu stereotipleri elinin tersiyle itiyor. Ana kahramanımız Benjamín 25 yıl önce kağıt üstünde çözdüğü ama zihninde henüz sonlandıramadığı cinayet davasını romana dökmek istiyor. Ortağı Sandoval'ı kurban verdiği soruşturmayı hem geçmişte hem de günümüzde onunla birlikte yaşıyor.

Film bir noktadan sonra ana kahramanı Benjamín'i hem davada hem de aşkta acziyet içinde bırakıyor ki, biz yıllar yılı Hollywood'dan bunu görmedik! Polisiyenin ağababası Amerikan sineması son derece siğ bir dönemden geçerken, dünyanın geri kalanı türü adeta baştan yaratıyor. Bu film de buna Arjantin'den kayda değer bir katkı.

Burçin S. Yalçın

* Bu filmle ilgili daha ayrıntılı bir eleştiri yazısını 26. sayımızda bulabilirsiniz.

Stadyumdaki kovalamaca sinema tarihinde parmakla gösterilecek plan sekanslardan birini servis ediyor.

Karakterlerin yaşlılıklarındaki makyaj çalışması yakın planlarda sırtıyor ve filmi zedeliyor.

AYNALAR 2

ORİJİNAL ADI Mirrors 2

YÖNETMEN Victor Garcia

YAPIM/SÜRE 2010 ABD

GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1, 5.1 DD İngilizce (T.A.)

ŞİRKET Tiglon (Fox)

4-5 YIL ÖNCE KORKU SİNEMASININ 'yeni keşfettiği' Uzakdoğu menşeli korku filmleri Hollywood'da sevinç çığlıkları eşliğinde karşılanmış, çoğu sinema sanatı adına başarısızlıkla sonuçlanmış pek çok 'yeniden çevrim'in yapılmasına sebep olmuştu. 'Arafta kalan uzun siyah saçlı kadınların-kızların yarattığı terör' olarak özetlenebilen birbirinin türevi bu filmlerden biri olan 2008 model ilk "Aynalar" türün parlak yönetmenlerinin birine teslim edilmişti. "Haute Tension" ile 'yüksek' bir çıkış yapan Alexandre Aja'nın filminde aynalarında ciddi bir sorun olduğu aşkarak büyük bir mağazada gece bekçiliği yapan Kiefer Sutherland'i izlemiştik. Yaklaşık 10 yıldır Jack Bauer olarak kendisini iyice sınırlayan Sutherland'i üzerine hiç yakışmayan bitik bir gece bekçisi rolüne izlediğimiz film 'sıradanlık'ı aşamamıştı.

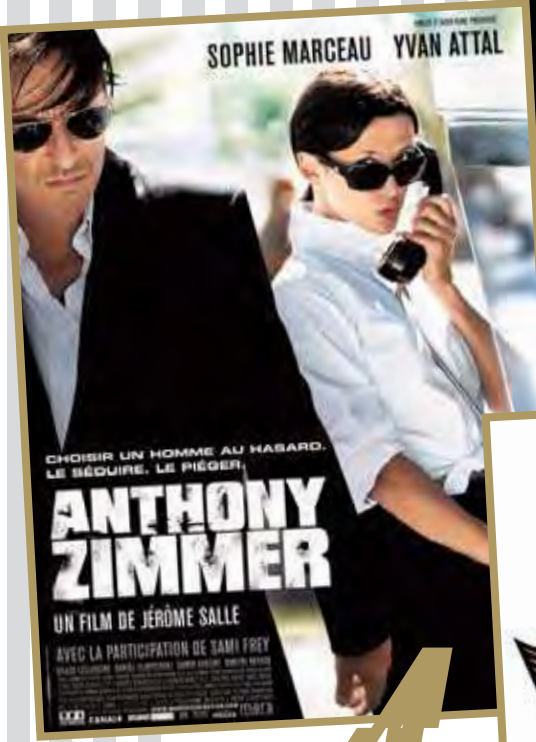
"Aynalar 2" ise direkt ev sinemasına iniş yaptı. Efeektçilikten gelen bir yönetmene verilen bu devam filmi sanki ilk film hiç yokmuş gibi başa sarıyor. İnşaat halindeki büyük bir mağazaya gelen büyük ayna, karısını bir kazada kaybeden bitik bir gece bekçisinin başına dert açıyor. Çünkü o aynada intikam almaya çalışan bir genç kızın ruhu vardır. Gerisini tahmin edersiniz zaten... **Burak Göral**

Yönetmenin efeektçilikten geldiğini belli ettiği bir kaç sahne ilk filmde bile estetik olabiliyor.

"Terminator 3"ten sonra hiç bir varlık gösteremeyen Nick Stahl tek bir sahnede bile kendisini sevdiremiyor!

1 - Kırmızı Değirmen (Moulin Rouge)

John Huston imzalı 1952 yapımı "Kırmızı Değirmen", resim sanatının büyük ustalarından Henri de Toulouse-Lautrec'i José Ferrer'in bedenine hapsederken, işin aşk boyutunu da Colette Marchand ve Zsa Zsa Gabor'la destekliyor. Yarı biyografik film, Pierre La Mure'ün romanına dayanıyor. İzlenesi!

2 - Season Of The Witch

Nicolas Cage, nefes almadan 'aksiyon/ macera' kabilinden filmlerde oynamayı sürdürüyor. Ocak 2011'de gösterime girecek "Season Of The Witch" de bu türden bir örnek. 14. yüzyılda bir cadının naklini sağlamaya çalışan iki şövalyenin serüvenlerini anlatıyor film. Merak ettiğimiz, Donovan'ın aynı adlı enfes şarkısını en azından son jenerikte dinleyip dinleyemeyeceğimiz!

3 - Filmozor

filmozor.com adresinde yayın hayatına başlayan bu yeni sosyal paylaşım sitesi, herkese sinema ve filmler hakkında konuşma, yorum yapma ve tartışma ortamı sunuyor. Sunduğu görsel zenginliğin yanı sıra haberler, kritikler ve diğer başlıklarıyla da sinema gündemini yakından takip ediyor. Hayırlı olsun diyelim!

4 - Anthony Zimmer

Bu haftanın iki filminden biri olan "Tulist" in (The Tourist) orijinali "Anthony Zimmer", Jérôme Salle imzalı 2005 yapımı bir Fransız polisiyesi. Sürpriz finaliyle dikkat çeken, bu yapıyla biraz da Bryan Singer'ın "Olağan Şüpheliler" ini (The Usual Suspects) hatırlatan filmde, Sophie Marceau ve Yvan Attal başrollerde. "Tulist" ten daha iyi olduysa tartışılmaz!

5 - David Lynch'ten Good Day Today

On parmağında on marifet sinemacı David Lynch, sonunda bunu da yaptı ve bir 'single' yayımladı. Günün gözde janrlarından 'electropop' üzerine yapılan bir çalışma olan "Good Day Today" in B yüzündeyse "I Know" adlı şarkı var. Dinledik, kısmen beğendik ama çokça takdir ettik!

100

ÖZEL SAYIMIZ BAYİLERDE

“ Sinemada bir öyküyü anlatırken ancak başvurulacak başka bir yol kalmadığında diyalog kullanılmalıdır.”

Alfred Hitchcock